

Catherine Walsh

Wat ik wil
voor kerst

A.W. Bruna Uitgevers

PROLOOG

KERSTAVOND, NEGEN JAAR GELEDEN

Chicago

‘Weet je het zeker?’

De verkoper doet geen enkele moeite om haar frons te verbergen terwijl ze kijkt naar wat ik op de onderste plank achter haar aanwijs. Daar, tussen de sierlijkere en duurdere parfums staat een lomp, groen flesje dat eruitziet alsof het daar per ongeluk terecht is gekomen.

‘Het spreekt me aan,’ zeg ik.

De vrouw die volgens haar naamkaartje Martha heet aarzelt even, maar als ik glimlach, zucht ze en bukt ze zich om het te pakken waarbij haar oorbellen in de vorm van een sneeuwvlok fonkelen als het licht erop valt. ‘De Armani lijkt me toch een betere keus,’ zegt ze als ik mijn mouw opstroop. We hebben op mijn andere arm al vijf verschillende luchtjes gesprayd en ik heb daar geen onbespoten huid meer over. ‘Je krijgt er ook nog eens twintig procent korting op.’

‘Die was te lekker,’ zeg ik en ik steek mijn pols naar haar uit. Ze sprayt gehoorzaam en ik ruik eraan. Ik trek mijn neus op door de nep appellucht. Mierzoet met een sterk chemisch vleugje. Mijn zus zal het walgelijk vinden.

En dus is het perfect.

‘Die wil ik.’

Martha moet hoesten als de parfumlucht haar bereikt. ‘Als je je zorgen maakt over de prijs, dan hebben we nog heel veel andere goedkopere luchtjes.’

‘Daar gaat het niet om,’ verzeker ik haar. ‘Deze wil ik hebben, echt.’

Ze wil ertegen ingaan, maar dan komt het volgende kerstliedje over de speakers, iets over sleebellen en rendieren en een heerlijke tijd. Ze rilt zichtbaar en ik krimp meelevend ineen. Wat zal ze dat liedje al vaak hebben gehoord.

‘Draaien ze weleens andere liedjes?’

‘Nee, nooit.’ Ze werpt een blik op het luchtje en vervolgens op de rij mensen achter me. Ik zie precies het moment dat ze me wegzet als een verloren zaak. ‘Zal ik het inpakken?’

‘Graag.’

Ze verstopt het flesje in een lading vloeipapier alsof ze het niet meer aan kan zien en ik heb nu alles wat op mijn to-do-lijst stond gedaan. Nu ik een cadeau voor Zoe heb, ben ik officieel klaar en kan ik voor de feestdagen naar huis. Of, beter gezegd, voor een week in december. Mijn familie heeft nooit veel met kerst gehad, maar ze verwachten wel van me dat ik ervoor terugkom en dus ga ik naar hen toe. Dan ben ik in elk geval weer eens een paar dagen het lievelingskind. Omdat ik naar Amerika ben verhuisd om daar te gaan studeren is het bijzonder als ik weer eens thuiskom en dat houdt in dat ik bijna nooit mee hoeft te helpen. Zoe was vorig jaar woedend toen ze drie avonden achter elkaar de afwas moest doen. Mijn moeder vond dat ik nog veel te veel last van een jetlag had en laten we wel zijn, wie ben ik om mijn eigen moeder tegen te spreken?

‘Weet je het zéker?’ vraagt Martha. Ze het houdt plastic tasje stevig vast terwijl de verkopersglimlach wegzakt.

Ik geef haar het geld en moet me inhouden om niet te lachen om haar tegenzin me het luchtje te verkopen. ‘Ja, zeker weten.’

Net als ik weg wil lopen gaat mijn telefoon. Als ik Hayleys naam op het scherm zie staan heb ik meteen de pest in. Ik overweeg zelfs even om niet op te nemen en heb meteen spijt als ik dat toch doe.

‘Ik moet je om een gunst vragen.’

Ik draai me om en baan me met de telefoon aan mijn oor een weg door de drukke taxfree-afdeling op luchthaven O’Hare. Met Hayley raakte ik op de Northwestern universiteit als eerste bevriend. In ons eerste jaar had ze een kamer drie deuren verderop bij mij en ik klampte me aan haar vast zoals alle eerstejaars doen die op zoek zijn naar iemand die aardig is. Die eerste paar maanden had ik ook geen bedenkingsen, maar hoe meer ik me op mijn gemak ging voelen in mijn nieuwe leven, hoe meer ik besepte dat er andere en veel aardigere mensen waren met wie ik op kon trekken. Mensen met wie ik meer gemeen had dan met het meisje voor wie ik altijd de koffie moest betalen omdat haar portemonnee in haar andere tasje zat. Ze bleef maar bij me rondhangen op een manier die ik zowel verwarrend als vleidend vond, hoewel onze vriendschap wel erg moeizaam was.

Zoe zei altijd dat ik een watje was, maar dat soort dingen leer je nu eenmaal niet op school. Ik had de eerste dag heel veel kleurrijke pamfletten gekregen over hoe ik vrienden kon maken. Maar niet echt veel over hoe je ze weer kon dumpen.

‘Ik heb het erg druk,’ zeg ik. ‘Ik ben op het vliegveld, weet je nog?’

‘Het is echt heel dringend.’

‘Dat lijkt me sterk.’ Ik doe mijn best niet net zo chagrijnig over te komen als ik me voel. ‘Wat is er?’

Ze smakt met haar kauwgom en zegt: ‘Mag ik je blauwe jurk vanavond lenen? Die met de rugbandjes?’

‘Die heb ik mee.’

‘Die groene dan, waardoor het net lijkt alsof je borsten hebt?’

‘Ik heb borsten,’ zeg ik verontwaardigd. Er moet alleen soms wat meer nadruk op de meiden worden gelegd. ‘Het maakt Andrew toch niet uit wat je aanhebt.’

‘Andrew?’

‘Je vriend,’ help ik haar herinneren. Ik moet er niet aan denken dat ze in mijn kleren zal gaan vozen. Ze zijn al een paar maanden samen en als ik hem zie, dan is ze hem bijna altijd aan het tongen. Toen ik hem leerde kennen heb ik een praatje met hem gemaakt. We vonden het allebei leuk om zo ver van huis iemand uit Ierland te ontmoeten, maar volgens mij vond Hayley het maar niks dat we goed met elkaar konden opschieten en heeft ze er daarna voor gezorgd dat we elkaar zo min mogelijk zagen. Eerlijk gezegd heb ik het vermoeden dat ze wil dat mensen met wie ze omgaat zich alleen maar op haar richten. Ze neuriet nu en van die jaloezie is niets merken.

‘Wat is er?’ vraag ik, omdat ze wil dat ik dat vraag.

‘Ik zit eraan te denken om het uit te maken.’ Ze zegt het heel achteloos, alsof hij een paar oude schoenen is dat ze weg wil gooien.

‘Hoe dat zo? Je mag hem toch graag?’

‘Jawel.’ Ze blijft even stil. ‘Hij maakt heel veel grapjes.’

Ik sla mijn ogen ten hemel en loop slingerend tussen de andere reizigers door.

‘Maar ik ga hem niet net voor de feestdagen dumpen,’ zegt ze. ‘Ik ben geen monster, hoor.’

‘Nee, dat is zo. Het is een stuk beter om dat in januari te doen als het koud en donker is.’ De arme knul. De paar keer

dat we konden kletsen leek hij me heel aardig. Maar misschien vind ik het ook wel rot voor hem uit meegevoel, omdat we allebei Iers zijn. ‘Wat ga je vanavond doen dan?’

‘Uit eten met Rob.’ Ze kan haar blijdschap nauwelijks verbergen. ‘Ik ben gisteravond met hem meegegaan nadat hij...’

‘Hè?’

‘Hij is bevriend met Billy.’

‘Ik weet wel wie Rob is,’ zeg ik. Ik zie de gespierde student die haar heeft bepoteld zo voor me. ‘Hoe bedoel je dat je gisteravond met hem bent meegegaan?’

‘Nou, we gingen naar zijn huis na het feestje bij Kendra en Molly, het is echt ongelooflijk wat hij kan doen met zijn...’

‘Dus heb je het met Andrew uitgemaakt?’ val ik haar in de rede. Ik ben nu wel een beetje in de war.

‘Nee, daar zit ik over te denken.’

Ja, ik heb echt nieuwe vriendinnen nodig. ‘Heb je hem bedrogen?’

‘Als ik het met hem uit ga maken is het geen bedriegen.’

‘Echt wel!’

‘O god,’ zegt ze kreunend. ‘Het stelt helemaal niks voor.’

‘Je moet het met hem uitmaken als je iets met iemand anders iets hebt, Hayley. Anders is het gewoon gemeen.’

‘O, oké,’ zegt ze geïrriteerd, ‘dan maak ik het nu meteen uit.’

‘Nee, niet nu meteen. Pas als de colleges weer beginnen.’

‘Maar jij zei net...’

‘Dat weet ik.’ Ik trek mijn rolkoffer wat meer naar me toe als ik op de loopband stap. Ik zie mezelf in de spiegelwand voor me en ga wat minder boos kijken om de andere reizigers niet af te schrikken. Misschien heeft ze ook wel gelijk, wie wil er nu op kerstavond aan de kant worden gezet? ‘Je kunt misschien ook niet meer met Rob afspreken totdat je het hebt uitgemaakt.’

‘Maar ik ga vanavond met hem uit,’ zegt ze, alsof ik niet goed bij mijn hoofd ben. ‘Joh, als jij het zo belangrijk vindt, stuur ik Andrew wel een appje.’

‘Dat kun je niet maken, Hayley!’ val ik uit. Niet te geloven dat ze het via een appje met hem uit wil maken. Ik ken die knul dan niet zo goed, maar dat is gewoon niet netjes.

Het blijft stil en ik denk dat ze eindelijk beseft dat dat beneden peil zou zijn, maar dan zegt ze snuivend: ‘Oké, má.’ ‘Hayley...’

‘Ik moet hangen.’ Ze praat nu op een uiterst verveelde toon. ‘Ik zie je wel weer als je terug bent.’

‘Ik heb je een sleutel gegeven om mijn planten water te kunnen geven en niet om een jurk van mij te lenen zodat je Andrew kunt belazeren.’

‘Dág!’ roept ze en ze verbreekt onmiddellijk de verbinding.

Ik struikel de loopband af en kijk woedend naar mijn telefoon. Ik heb nieuwe vriendinnen nodig. Dat zal mijn goede voornemen voor het nieuwe jaar zijn. Nieuwe vriendinnen. Nieuwe, wél aardige vriendinnen.

Na het belletje ben ik zo van streek dat het pas na vijf minuten doordringt dat ik de verkeerde kant op ga en tegen de tijd dat ik eindelijk bij mijn gate ben, bezweet en zenuwachtig, zijn ze al een tijdje bezig met boarden.

Het is een klein vliegtuig. Twee stoelen aan elke kant en twee in het midden. Je zit boven op elkaar. Het zoeken van een plaatsje gaat tergend langzaam, de mensen schuifelen voort, stoppen bagage in de compartimenten boven hun zitplaats en staan te hannesen met hun dikke winterjas.

Ik pas mijn snelheid aan aan de schuifelpas van degene voor me. Ik let zo goed op niet met mijn rolkoffer tegen iemands elleboog aan te botsen dat ik pas als ik bij mijn rij ben aangekomen naar de stoel naast me kijk, terwijl ik mijn

pijnlijke vingers ontspan. Tijdens de vlucht moet iedereen zich keurig gedragen naar mijn idee. Ik verwacht dan ook dat iedereen zijn schoenen aanhoudt en niet mijn eten jat als ik even naar de wc moet. Gewoon een beleefde, normale vreemde die ik zeven uur lang kan negeren terwijl ik wat probeer te slapen. Dus je kunt je mijn afgrijzen wel voorstellen als ik in plaats van een onbekende, ervaren luchtreiziger Hayleys toekomstige ex-vriend voor me zie.

Andrew Fitzpatrick is net zo verrast om mij te zien als ik hem. Maar hoewel ik onaangenaam verrast ben, glimlacht hij me toe. Over die glimlach bleef Hayley maar doorratelen na hun eerste date. Waanzinnig witte tanden, kuiltjes in de wangen, echt een glimlach die maakte dat je je fijn ging voelen. En hij richt die nu vol op mij.

Shit.

‘Molly?’

Shit, shit, shit.

‘Hoi!’ zeg ik een tikje te hard. Terugschakelen op de stem voor binnenshuis, Molly. Of voor in het vliegtuig.

‘Is dit jouw plek?’ Hij wijst naar de stoel naast hem en ik kijk om me heen of er misschien op wonderbaarlijke wijze nog een stoel opduikt. Niet dus. De vlucht was dagen geleden al volgeboekt. Dat weet hij best, hij wacht niet eens op mijn reactie. Hij staat op en gaat in het gangpad staan. ‘Idioot gewoon,’ zegt hij. ‘En je hebt ook nog eens de stoel bij het raam.’

Ook bekend als de stoel waarop je geen kant uit kunt.

Ik stop mijn rolkoffer in het bagagevak boven de stoelen en schuifel dan ongemakkelijk langs hem heen. Zeven uur. Ik moet me de volgende zeven uur inhouden. Zevenenhalf uur inclusief de tijd dat we opstijgen en landen. Misschien moet ik maar doen alsof ik lig te slapen. Misschien moet ik maar...

‘Hoe gaat het met je studie?’ Andrew laat zich in de stoel naast me vallen terwijl ik de taxifreetas onder de stoel voor me schuif. Hij doet meteen zijn riem om, hoewel er nog steeds ingestapt wordt. ‘Je studeert toch bedrijfskunde?’

Een kletspraatje. Normaal gesproken heb ik geen moeite met kletspraatjes, maar een kletspraatje kan leiden tot een echt gesprek.

‘Economie.’

Hij fluit. ‘Dat klinkt zelfs nog chiquer. Dus jij wordt econoom?’

‘Jurist, denk ik.’

‘Denk je?’

‘Ik heb de juiste cijfers ervoor.’

Hij kijkt me aan alsof ik iets grappigs heb gezegd. ‘Maar wil je ook jurist worden?’ vraagt hij als ik er niet op doorga.

‘Dat weet ik nog niet.’ Ik zeg het wat snibbiger dan de bedoeling was en door de stilte die er valt voel ik me erg onbeschoft. ‘En jij?’ vraag ik. ‘Hoe gaat het met... wat jij doet?’

Hij vertrekt zijn mond bij mijn aarzeling. ‘Fotografie. Het gaat goed. Misschien heeft Hayley het je al verteld, maar van de zomer ga ik zien of ik stage kan lopen in Chicago, zodat ik daar kan blijven. Het is misschien niet echt slim, omdat ik er niet erg goed voor betaald krijg, onwijs slecht zelfs. Maar ik logeer bij mijn oom totdat hij genoeg van me heeft. Een paar maanden gratis onderdak als ik de nachtdienst in zijn winkel draai.’ Andrew buigt mijn kant op als de *flight attendant* het bagagevak boven ons dichtdoet. ‘Vind jij het ook zo naar suikerspinnen ruiken?’

Heel fijn. ‘Dat ben ik, sorry.’ Ik ruik even aan mijn rechterarm. ‘Ik was een parfum aan het uitzoeken,’ leg ik uit en hij kijkt me blij aan.

‘Echt waar? Dan kun jij me misschien helpen. Ik wil Hayley een cadeautje geven. Ze wou geen kerstcadeautje,

maar ik zie haar pas weer in januari, dus... Wat is er?

‘Niks.’ Ik glimlach en pak het *inflight* magazine uit de stoelzak. Waarom heeft ze mij dat nou van Rob verteld? Waarom? Waarom, waarom, waarom, waarom...

‘Deze leek me wel wat.’

Hij slaat zijn *inflight* magazine open, bladert naar de geschenkenpagina en wijst naar een flesje Chanel.

‘Er staat bij dat het een klassieker is,’ zegt hij, turend naar de piepkleine lettertjes naast de foto. ‘Negenentachtig dollar. Wat vind jij?’

Ik vind dat Hayley een rotmeid is.

Negenentachtig dollar. Iemand die de nachtdienst voor zijn oom draait en de goedkoopste stoel van de goedkoopste vlucht naar Ierland boekt, heeft niet het geld om maar eventjes negenentachtig dollar aan een meisje uit te geven dat hem over een week toch zal dumpen.

‘Je moet niks voor haar in het vliegtuig kopen,’ zeg ik als hij zijn portemonnee tevoorschijn trekt. ‘Je moet iets uit een speciale winkel kopen.’

‘Als jij niks zegt, zal ze er nooit achter komen.’

‘En het is best een hoop geld.’

Hij reikt al naar de drukknop. ‘Ik heb gespaard.’

‘Maar...’

‘Pardon, meneer Fitzpatrick?’ We draaien ons om, naar een andere flight attendant met een plagerige blik op haar gezicht. ‘Uw broer heeft ons gebeld,’ zegt ze en Andrew kijkt haar stomverbaasd aan.

‘Er werd iets geopperd over gezamenlijk “Happy Birthday” voor u zingen,’ gaat ze door. Ze geeft hem een vierkant envelopje. ‘Maar misschien is een gratis drankje ook goed?’

‘Graag,’ zegt hij opgelucht. Hij kijkt mij aan. ‘Kunnen het er ook twee zijn?’

‘Ja hoor,’ zegt ze. ‘Wat wilt u drinken?’

‘O...’ Ik kijk Andrew aan, maar die zegt niks. ‘Witte wijn?’

‘Voor mij ook graag,’ zegt Andrew. Hij houdt het inflight magazine naar haar op. ‘En ik wil...’

‘Zodra we in de lucht zijn kunt u winkelen,’ onderbreekt ze hem met een vrolijke glimlach. ‘Doet u uw gordel om?’ zegt ze tegen mij.

Dat doe ik en dan loopt ze naar het gordijn toe. Alsof het vandaag niet nog erger kon worden. ‘Ben je jarig?’

Hij barst in lachen uit. ‘Nee, dat is gewoon mijn broers gevoel voor humor. Christian wil me alleen maar voor schut zetten.’ Zijn glimlach zakt weg als hij me aankijkt. ‘Gaat het wel? Je ziet zo bleek.’

‘Dat komt door de verlichting,’ lieg ik. Oké, ze belazert hem in elk geval niet op zijn verjaardag.

Jeetje, dat zou toch niet mijn referentiekader moeten zijn!

‘Ik wist wel dat hij me zoiets zou gaan flikken,’ zegt Andrew terwijl ik me probeer te vermannen. ‘Heb jij broers en zusjes?’

‘Een zus.’

‘Is ze ouder of jonger?’

‘Drie minuten ouder.’

Hij frons zijn wenkbrauwen en dan snapt hij het. ‘Dus je bent er een van een tweeling?’

‘Identiek.’

‘Echt waar?’

Ik knik en onderdruk de neiging om ineem te krimpen onder zijn enthousiasme.

‘Wauw, dat is...’

Daar zul je het hebben.

‘Helemaal normaal en totaal niet indrukwekkend,’ zegt hij met een glimlach als ik hem weer aankijk. ‘Je zult de

reactie van mensen wel spuugzat zijn als je het vertelt.

‘Een beetje wel,’ moet ik toegeven.

‘Sorry.’

‘Nee, ik snap het wel. Pas als ze vragen of we het ook voelen als de ander pijn heeft ben ik er helemaal klaar mee.’

Hij lacht en ik ontspan me wat. ‘Wij zijn met ons vieren,’ zegt hij. ‘Liam is de oudste, dan kom ik en dan Christian. En dan is er nog Hannah, die nu zes is.’

‘Zes?’

‘Ze was een aangename verrassing.’ Hij steekt zijn vinger in de envelop en grijnst als hij de kaart bekijkt met alleen een slecht getekende opgestoken middelvinger erop. ‘Chic. Kun je het goed met je zus vinden?’

‘Ja, over het algemeen wel.’

‘Het valt vast niet mee om zo ver weg te zijn.’

‘Daar heb ik nooit echt bij stilgestaan,’ zeg ik eerlijk. ‘We appen elkaar natuurlijk de hele tijd...’

‘Maar toch,’ zegt hij, ‘zal het fijn zijn om samen kerst te kunnen vieren.’

‘Ach ja.’

‘Ach ja?’ Hij glimlacht weer. Hij is wel van het glimlachen.

‘We zijn niet zo dol op Kerstmis,’ leg ik uit.

Hij kijkt me sceptisch aan. ‘Je gaat wel op kerstavond terug naar huis.’

‘Toeval. Ik werk parttime in een schoenwinkel en het was de bedoeling dat ik tijdens de feestdagen zou werken, maar mijn baas wou niet openblijven en Zoe wou dat ik wat spullen meebracht, dus...’ Mijn stem sterft weg terwijl hij naar me kijkt. ‘En dus zit ik nu hier.’

‘Dit vind ik echt erg, Molly.’

‘Ik ben anders geen Scrooge, hoor!’ zeg ik. ‘Ik heb alleen niks met...’

‘Gezelligheid?’ stelt hij voor. ‘Familie?’

‘Speelgoed, geld. Dat dezelfde twaalf liedjes elke keer weer worden gedraaid.’

‘O ja, het is allemaal zo commercieel geworden-verhaal.’

Ik frons mijn wenkbrauwen over hoe snel hij dat argument van de hand wijst. ‘Tenzij je het natuurlijk voor de kinderen viert, vind ik Kerstmis een wekenlange dure stress-oefening die uiteindelijk alleen maar in teleurstelling zal eindigen. Hoe kan iets of iemand nu ooit aan dat soort hoge verwachtingen voldoen?’

‘Wauw, dus je bent eigenlijk een *grinch*?’

‘Ik ben helemaal geen...’

‘Een echte *grinch*.’

‘Ik ben alleen maar praktisch.’

‘Dat snap ik,’ zegt hij, met een genoegzame glimlach. ‘Maar zo te horen doe je Kerstmis onrecht aan.’

‘Het is voor jou heel anders. Bij jullie is er nog een kind dat het meeviart. Dat maakt veel uit.’

‘Of er nu een kind bij is of niet, er is niks mis mee om je een paar dagen lekker knus in huis te vermaken en je helemaal rond te eten. En dan heb ik het nog niet eens over de kleding.’ Hij wijst naar zijn trui en pas dan valt me op dat er een vrolijk rendier op geborduurd is.

‘Rendieren kunnen niet zwaaien,’ zeg ik.

‘Rudolph wel. Rudolph is dol op zwaaien.’

Ik lach laatdunkend. ‘Ik snap het.’

‘O ja?’

‘Ja. Jij komt uit zo’n soort gezin.’

Hij kijkt me geamuseerd aan. ‘Zo’n soort gezin?’

‘Zoals in de reclame. Dezelfde soort pyjama’s, knappend haardvuur.’

‘Ik geef het onmiddellijk toe. Jij dus niet, neem ik aan?’

‘Zoals ik al zei hebben we niet veel met kerst.’ Ik frons mijn voorhoofd als hij me blijft aankijken met een bepaalde

blik in zijn ogen waardoor ik meteen op mijn hoede ben.
'Wat nou?'

'Nee, niks. Ik zat alleen te bedenken hoe ik je fan kan maken van de meest fantastische feestdagen in het jaar.'

'Misschien door in elk geval dat soort dingen niet te zeggen?'

Hij grijnst. 'Ik ga je van gedachten laten veranderen.'

'Je loopt wel over van zelfvertrouwen, hè?'

'Ja, natuurlijk. Ik ben er zelfs zo van overtuigd dat ik wil wedden dat je je grinch-houding aan het einde van deze vlucht hebt laten varen.'

'Wil je er echt om wedden?' Ik pers mijn lippen op elkaar om een glimlach te onderdrukken. 'Wat had je in gedachten?'

'Een miljoen...'

'Eén dollar,' zeg ik. Ik steek mijn vinger in de lucht. 'Als je maar weet dat ik altijd heel graag win.'

'Als jij maar weet dat ik er dan wel onschuldig uit mag zien, maar dat ik net zo makkelijk vals speel.'

'Onschuldig?'

Hij gebaart naar zijn gezicht. 'Ik zie eruit als een jongetje. Ik ken mijn sterke kanten.'

Ik moet lachen en hij houdt de verjaardagskaart omhoog. 'Goed,' zegt hij. 'Wil je zien hoeveel we hierdoor gratis kunnen krijgen?'

Voordat ik iets kan zeggen, begint zijn telefoon op zijn schoot te trillen. Ik schrik me een ongeluk. De afgelopen minuten hadden we in ons eigen wereldje gezeten en mijn maag maakt een salto als ik zie wie de beller is. Ik was op de een of andere manier tijdens ons gesprek Hayley helemaal vergeten, maar nu is ze weer helemaal in beeld als Andrew de telefoon tegen zijn oor zet, zonder te merken dat ik in paniek ben.

‘Hayley,’ zegt hij, terwijl mijn hart als een dolle tekeer gaat. ‘Ze heeft zo hard gestudeerd dat ik zelfs geen afscheid van haar heb kunnen nemen.’ Hij gaat rechtop in zijn stoel zitten en glimlacht breeduit. ‘Hé, schatje! Je raadt nooit wie...’

Ik gris zonder erbij na te denken de telefoon uit zijn hand en verbreek de verbinding.

Stilte. Een uiterst ongemakkelijke stilte die veel langer dan een tel lijkt te duren, terwijl Andrew me alleen maar aankijkt. Dan: ‘Wat krijgen we nou?’

‘Je mag tijdens de vlucht niet bellen.’

‘We staan stil,’ zegt hij langzaam. ‘De deuren zijn nog steeds open.’

‘Het kan nooit goed zijn.’

Hij doet zijn mond open en weer dicht, de lach is van zijn gezicht verdwenen. ‘Mag ik mijn telefoon terug?’ vraagt hij uiteindelijk.

Ik wil nee zeggen. Omdat ik hem wil besparen wat op het punt staat te gebeuren, zelfs als ik me daardoor als een halve zool moet gedragen. Hij is een aardige knul. Een aardige knul die dol op kerst is en als dit moet gebeuren, dan liever niet nadat hij net tien minuten heeft uitgeweid over hoe leuk kerst wel niet is. Maar de blik op zijn gezicht geeft aan dat hij op het punt staat de security erbij te roepen en ik wil eigenlijk liever niet opgepakt worden.

‘Oké, sorry.’ Ik geef de telefoon terug. ‘Ik vind vliegen best eng.’

‘... Oké?’ Hij draait zich zo veel mogelijk van me af, wat nog niet meevalt op zo’n krappe plek, maar ik geef het nog niet op.

‘Wat die weddenschap betreft. Je wou me toch op andere gedachten brengen?’

‘Moet je horen,’ zegt hij, maar de telefoon zoemt weer en

we kijken allebei naar het schermpje waar een melding verschijnt. Ik word opeens misselijk.

Toch niet via een appje?

Toch niet op kerstavond?

Dat zou ze toch niet doen?

Andrew is opeens heel stil geworden.

Dus wel.

‘Witte wijn?’ De flight attendant heeft niks door en duikt naast hem op met twee plastic bekertjes in haar hand. ‘De bar gaat eigenlijk pas open nadat we zijn opgestegen, maar...’

‘Ja!’ roep ik uit. Ik kom half overeind en laat de arme vrouw schrikken. ‘Ja, lekker.’

Andrew verroert zich niet als ik de bekers aanpak en onze nieuwe vriendin ook niet, die wel erg ingenomen met zichzelf lijkt.

‘Ik heb wel gezegd dat we van het zingen af zouden zien,’ zegt ze, terwijl hij nog steeds naar het appje kijkt. ‘Maar omdat het onze laatste vlucht voor de kerst is, konden we de kans om een van onze passagiers te kijk te zetten toch niet aan ons voorbij laten gaan.’

Ik zie twee andere flight attendants onze kant op komen. Nee toch? ‘Ik denk niet...’

‘Er is er een jarig...’

Néé.

Andrew krijgt een rood hoofd terwijl de flight attendants en de meeste reizigers hem toezingen.

‘Dat kun je wel zien, dat is hij...’

Terwijl ze enthousiast luid en meerstemmig zingen, kijkt Andrew me aan.

‘Gefeliciteerd,’ zeg ik met een scheve glimlach en ik drink mijn beker in één teug leeg.